

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: J. H.

zastoupen Mgr. Janem Švarcem, advokátem,
sídlem Vodičkova 695/4, Praha 1,

proti

žalovanému:

Ministerstvo dopravy

sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2017, č. j. 654/2017-160-SPR/3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Magistrátu hl. m. Prahy, ze dne 31. 1. 2017, č. j. MHMP-146202/2017/Špa, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o prominutí zmeškání podání odporu proti příkazu o uložení pokuty ze dne 12. 12. 2016, č. j. MHMP-220599665/2016, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Zmeškání podání odporu nebylo žalobci prominuto, neboť správní orgán prvního stupně měl za to, že žalobce byl nemocen pouze 2 dny z 15 denní lhůty pro podání odporu a navíc je žalovaný uživatelem datové schránky, tudíž nebyl nijak nemocí omezen datovou zprávou zaslat. Dále mohl odpor podat jiným

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

způsobem v souladu s poučením v příkazu než jen podáním písemného vyhotovení s vlastnoručním podpisem prostřednictvím České pošty. Za omluvitelný důvod by správní orgán prvního stupně považoval náhlou neodkladnou hospitalizaci v nemocnici, kterou by byl účastník skutečně omezen provést jakékoliv podání.

2. V žádosti o prominutí zmeškání lhůty ze dne 10. 1. 2017 žalobce uvedl, že nemohl podat odpor v zákonné lhůtě z důvodu onemocnění, neboť v období 4. - 9. 1. 2017 byl v pracovní neschopnosti. K tomu předložil „výměnný list - poukaz“, vystavený ošetřující lékařkou, dle kterého zdravotní stav žalobce od 4. do 9. 1. 2017 odpovídal pracovní neschopnosti s diagnózou S 93.0. Příkaz s uložením pokuty byl žalobci doručen do datové schránky dne 22. 12. 2016, nabyl právní moci 7. 1. 2017, žalobce podal odpor společně se žádostí o prominutí zmeškání lhůty dne 10. 1. 2017.
3. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce blanketní odvolání, které přes výzvu k odstranění nedostatku nedoplnil. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že postupoval v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, napadené rozhodnutí přezkoumal, neshledal důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí. Dále konstatoval, že žalobce byl ve stavu odpovídající pracovní neschopnosti od 4. do 9. 1. 2017, tedy pouze několik dní ke konci zákonné 15 denní lhůty pro podání odporu. Měl tak dostatek času pro podání odporu. Zároveň se nenacházel v pracovní neschopnosti, ale pouze ve stavu odpovídajícímu pracovní neschopnosti.
4. Žalobce v žalobě namítá, že jeho pracovní neschopnost, jakkoliv po dobu několika dní ke konci zákonné 15 denní lhůty pro podání odporu, je překážkou, která odůvodňuje prominutí zmeškání lhůty, neboť je jeho zákonným právem podat odpor až ke konci zákonné lhůty. Nastane-li překážka k podání odporu v posledních dnech lhůty (v tomto případě v posledních třech dnech ode dne doručení příkazu), nelze mu přičítat k tíži, že vznik takové překážky nepředvídal a odpor z opatrnosti nepodal například v první polovině zákonné lhůty. Vzhledem k povaze příkazního řízení, které dle žalobce není postaveno na hodnocení důkazů, ale na základě domněnky, že přestupek byl pravděpodobně spáchán, a tomu odpovídajícímu institutu odporu, má žalobce za to, že při prominutí zmeškání podání odporu je třeba postupovat citlivěji než v jiných případech, neboť na rozdíl od zmeškání prominutí jiných úkonů je v takovém případě účastníkovi odeprána jakákoliv další obrana. Dále žalobce namítl, že není rozhodné, zda byla doložena pracovní neschopnost, nebo byl prokázán stav odpovídající pracovní neschopnosti, neboť pracovní neschopnost je toliko institutem pracovního práva.
5. Žalovaný navrhl odmítnutí žaloby z důvodu nepřípustnosti žaloby proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu (NSS č. j. 2As 23/2011-18) a zároveň měl pochybnosti o včasnosti žaloby. K věci samé uvedl, že žalobce neprokázal podmínky pro prominutí zmeškání lhůty, neboť zdravotní stav žalobce by musel skutečně bránit ve vykonání určitého úkonu (např. hospitalizace v nemocnici, náhlé zdravotní obtíže), což žalobce ani netvrdil. Žalobce mohl podat odpor prostřednictvím datové schránky kdykoliv do začátku jeho nemoci a pokud vyčkával s podáním odporu na poslední den lhůty pro jeho podání, jedná se o jeho právo, za které musí nést následky sám.
6. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

7. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť nesouhlas s tímto postupem žalobce uvedl až po uplynutí lhůty dvou týdnů po doručení poučení o právu vyslovit nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání. Výzva s poučením o nevyslovení nesouhlasu ve lhůtě dvou týdnů byla žalobci doručena dne 1. 12. 2019 a nesouhlas s jednáním vyjádřil žalobce podáním ze dne 21. 2. 2019, tedy po lhůtě, proto nastala fikce souhlasu s vydáním rozsudku o žalobě bez nařízení jednání.
8. Nejříve soud posoudil námitku žalobce o nedostatku podmínek pro projednání žaloby. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno 14. 9. 2017, žaloba byla podána prostřednictvím datové schránky dne 14. 11. 2017, tedy včas. Zároveň jsou dány podmínky přípustnosti žaloby, neboť pokud po podání odporu, bez ohledu na jeho včasnost, není vydáno rozhodnutí o odporu, má usnesení o zamítnutí prominutí zmeškání odporu zásadní dopad do práv účastníka, a proto je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (viz. NSS č.j. 3 As 248/2015 – 22).
9. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání, které neobsahovalo důvody, pro které rozhodnutí napadá. Na výzvu správního orgánu k doplnění odvolání žalobce nereagoval. Pokud nejsou odstraněny vady odvolání spočívající v absenci odvolací námítky, odvolací orgán řízení o takovém odvolání zastaví dle § 93 odst. 1 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (NSS č. j. 5 As 204/2016 – 27). Ve výzvě k odstranění vad odvolání však nebyl žalobce poučen o možnosti zastavení řízení v důsledku neodstranění vad odvolání, proto nebyly dány podmínky pro zastavení řízení. I kdyby však byly dány podmínky pro zastavení řízení, nedošlo k zásahu do práv žalobce, neboť věcným posouzením odvolání nebyla práva žalobce omezena, ba právě naopak.
10. Soud tak přistoupil k věcnému posouzení žalobních námitek, které sice jsou z části důvodné, nikoli však v rozhodném rozsahu o tom, zda byly dány podmínky pro prominutí zmeškání lhůty.
11. Podle § 41 odst. 4 správního řádu *správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění*. Účelem prominutí zmeškání lhůty není zachování všech dnů zákonem stanovené lhůty, nýbrž zachování lhůty jako takové k provedení úkonu účastníkem. Tudíž pokud překážka k provedení úkonu odpadne být v poslední den lhůty, nic nebrání účastníkovi takový úkon učinit a nejsou podmínky pro prominutí zmeškání lhůty. Pokud zákon stanoví lhůtu k provedení úkonu delší než jeden den, je zcela na účastníkovi, kdy takový úkon učiní. Takové právo účastníka je neoddělitelnou součástí opravného prostředku, je proto naprosto vyloučeno, aby bylo k tíži účastníka, že úkon neučinil hned, jak to bylo možné, resp. jej neučinil nejpozději v předposlední den lhůty. Závěr žalovaného o tom, že žalobce měl podat odpor dříve, než onemocněl, je v rozporu s § 150 odst. 3 správního řádu ve znění do 30. 6. 2017, dle kterého lze podat odpor ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení příkazu, neboť tímto žalovaný popřel právo žalobce podat odpor kdykoliv během lhůty k podání odporu. Právo podat opravný prostředek (zde odpor) v zákonné lhůtě je právem pouze tehdy, pokud jej účastník může podat kdykoliv během zákonem stanovené lhůty. Pokud by účastník o vzniku budoucí překážky věděl předem, potom by se nejednalo o překážku, která by vznikla bez jeho zavinění ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu.
12. Příkaz byl žalobci doručen dne 22. 12. 2016, posledním dnem k podání odporu tak bylo dne 6. 1. 2017. Žalobce tvrdí, že od 4. - 9. 1. 2017 byl ve „stavu odpovídajícímu pracovní

neschopnosti“, tedy že poslední tři dny lhůty k podání odporu mu vznikla překážka k podání odporu. Jak výše uvedeno, jestliže žalobci vznikla překážka bránící v podání odporu poslední den lhůty, je třeba posoudit, zda se jednalo o důvody, které vznikly bez zavinění žalobce a zda byly skutečně překážkou k podání odporu. Žalovaný kromě výše uvedené nezákonné úvahy o povinnosti žalobce podat odpor dříve než onemocněl, uvedl, že se žalobce nenacházel v pracovní neschopnosti, ale ve stavu odpovídající pracovní neschopnosti, jak uvedeno v potvrzení lékaře. Soud má shodně se žalobcem, že není rozhodné, zda žalobce byl nebo nebyl v pracovní neschopnosti, jde vskutku o terminologii významnou zejména pro pracovní právo, nikoli pro posouzení existence překážky dle § 41 odst. 4 správního řádu. Naopak je rozhodné, zda zdravotní stav žalobce mu bránil v podání odporu. Žalovaným uvedená úvaha o rozlišování označení pracovní neschopnosti tak neobstojí.

13. V rozhodnutí žalovaného absentuje úvaha o tom, zda zdravotní stav žalobce mu bránil podat odpor, taková úvaha je však obsažena v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Nejen z důvodu podání blanketního odvolání bez odvolacích důvodů, ale i se zřetelem k principu jednoty správního řízení má soud za to, že nejsou dány podmínky pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu absence rozhodných úvah v rozhodnutí žalovaného, jestliže takovou úvahu obsahuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
14. Správní orgán prvního stupně měl za to, že zdravotní stav žalobce nebránil v podání odporu prostřednictvím datové schránky. K tomu žalobce ve správním ani v soudním řízení neuvedl nic, jen předložil potvrzení lékaře, dle kterého měl vymknutý kotník (diagnóza S 93.0). Zranění dolní končetiny tři dny před koncem lhůty k podání odporu, aniž by došlo k hospitalizaci žalobce, soud nepovažuje za okolnost, která by mu bránila v podání odporu prostřednictvím datové schránky po dobu jeho zranění ve lhůtě k podání odporu. Podání odporu je úkonem, který lze provést i s vymknutým kotníkem, zejména pokud žalobce disponoval datovou schránkou.
15. Úvahy žalobce o povaze příkazního řízení soud považuje za nepříhodné po posouzení věci. Zrušení příkazu podáním odporu lze dosáhnout pouhým blanketním podáním, správní řád nestanoví, že odpor má obsahovat důvody podání. Podání obsahující pouhý projev vůle podat odpor nevyžaduje systematickou přípravu a studium podkladů, lze jej o to více učinit i ve stavu distorze hlezna. Přirozeně i lehké poranění může mít dramatické okolnosti, které mohou s časovou tísní vést ke zmaření úkonu způsobem, jež může vést k navrácení původního stavu, avšak žalobce žádné takové okolnosti netvrdil.
16. Jakkoli úvahy žalovaného jsou v rozporu se zákonem, jím přijatý závěr o nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání podání odporu je správný, proto soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
17. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 12. 9. 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce